

ΩΡΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἰστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩρια καὶ ἐγκαθίστα καὶ δεκαεπτά,
κλήν Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτά.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόξυμ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγμα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός ἐμμοῦσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀτ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου δευτέρα
καὶ φρενιάζει λιμώττουσα σφαῖρά.

Πόντος χῶρια καὶ ἔγδακα καὶ μὲ τετρακόσα,
λένε πῶς μὰς ἔρχονται τρόφμα καὶ γρῶσα.

**Στ' ἅγια χῶματα πετάτε
καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς χαίρετάτε.**

Ἐκεῖ ἰστην Ἱερουσαλήμ, ἰσὸν Ἅγιον Τάφον πέρα,
σημαίνοντε καμπαναριά,
καὶ λευκοφόρον Λευθεριά
κράζει πῶς Ἀναστάσεως γλυκοχαρά, ἡμέρα.

Τύρανός φεῖγει στοχερός
καὶ ψάλλῃ πλάσις ὀλη,
καὶ λάμπει νικητῆς Σταυρός
μὲς ἰστην ἅγια πόλι.

Χαρά ἰστούς, ποῦδαν τὸν Σταυρό
νὰ διόχη τοὺς βαρβάρους,
χαρά ἰστούς, ποῦδαν μὲ νερό
τῶν Κέδρων τοὺς χαμάρρους.

Χαρά ἰστούς, ποῦ τοὺς ἔσπινθη βοή βροντῆς βαρεῖās
καὶ σταυροφόρον βῆμα,
δόξα σ' ἐκείνους, ποῦ βγαλαν τὸ φῶς τῆς Λευθεριάς
μὲς ἀπὸ τῆς γῆς.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Α

Ἀπὸ τῆς δόξης τῆ γωνιά,
μὲς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
γελά τὸν ψεύτη τὸν ντουινῆ,
ποῦ τὸν θερίζει πεῖνα.

Λιμὸς ἐν γένει πανταχοῦ,
μόνον ἡμεῖς τὰ θρέμματα
τοῦ Βασιλείου τοῦ πτωχοῦ
ἔχομεν δίχως ψέμματα
ἐπαρκεῖαν τῆς χώρας
σὲ σιτοδείας ὥρας.

Καὶ ἂν δὲν τὴν βλέπομεν ἀπτήν,
ἀλλὰ τὴν βλέπομεν γραπτήν.

καὶ τοῦτο, μὲγλιβάνη,
ἀρκεῖ καὶ παραφθάνει.

Π. — Εἰς τὴν κοιλιά μου τὴν φτωχὴν
βάλε ταῦτί σου, μασκαρῆ,
ν' ἀκροασθῆς πῶς γουργουρᾷ
μέσ' τοῦ λημοῦ τὴν ἐποχὴ.

Φ. — Ἴδέα σου, βρῆ Περικλῆ, κανένας δὲν πεινᾷ.

Π. — Ἐγὼ σκοπεῖω, Φασουλῆ, νὰ πάρω τὰ βουνά.

Φ. — Ὅμως κ' ἔκει σὲ βεβαίω τῆς πέντας θὰ ψοφᾷς
καὶ μῆτε κ' Ἀράπικα δὲν θάβρωγς γιὰ νὰ φᾶς.

Π. — Βοήθημα, βοήθημα...
τί κόσμος ἀλήθεια
βερέμης, ἀνάλατος!..

Πῶς ἔγινες ἔτσι;
ποῦ τώρα γκιουβέτσι
κ' ἀρνάκι τοῦ γάλατος;

Κυτῶ νὰ σφαλοῦν
μεγάλα χασάπικα,
ἐν τούτοις πυλοῦν
στοὺς δρόμους Ἀράπικα.

Σὰν φάσμα γυρνῶ
κ' ἀκούω φωνῆς
νὰ σκοῦζουν τρανά.

Πεινάω πεινῶ,
πεινάεις πεινάς,
πεινάει πεινᾷ.

Ὁ κόσμος σκελῆθρων,
αἱμάτων, δλέθρων,
πῶς ἔτσι λιμώττεις;

Ποῦ νῦν χασάπιά;
ποῦ κρέατα κ' ἄ;
τὸ πᾶν ἀθλιότης.

Φ. — Κι' ἂν κρέας δὲν εὐρίσκειται σ' τὴν γῆν τῶν Παρ-
[θενώνων,

οὐκ ἐπὶ κρέατι, μωρὲ, θὰ ζήσωμεν καὶ μόνον.
Πέρασ' ἔκεινος ὁ καιρὸς, ποῦ φώναζες ἀουά,
ἔρρει τὰ κἄλα, Περικλῆ, τὸ κρέας ἀπεσοῦσα,
πεινῶν τι τῶνδρες σ' τῶν καλῶν τὴν χύσιν τὴν ἀδράν,
καὶ πάντες ἀπορόμεες τί χρὴ πρὸς τοῦτο δρᾶν.

Π. — Σήμερα μόνο γιὰ φαγὶ νοιῶθω πολὺ μερᾶκι.
ἂν ἤμουν, βρῆ Φασουλῆ, τοῦλάχιστον κοράκι
νὰ περᾶ μεῖσα σὲ τομεῖς πολεμικῶν μετόπων
καὶ νὰ τρωγα νυχθημερόν τὸ κρέας τῶν ἀνθρώπων.

Φ. — Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι, κ' ἔχε χορητὴν ἐλπίδα
πῶς ἴσως φάμε κρέατος νεοσφαγοῦς μερίδα.
Συνεννοήσεις γίνονται γιὰ τοῦτο μυστικὰ
μαζὶ μὲ τὰ Συμβούλια τὰ Γνωμοδοτικά.

Στοὺς χρόνους τούτους τοὺς κακοὺς
συνεννοήσεις σὰν ἀκούεις
καὶ διαπραγματεύσεις,
τότε δὲν θὰ νηστεύσης.

Τὶ πλοῦσοι κ' ἐπείνασαν κ' ἐπάχαιναν κ' ἔφετο,
πλὴν ὅσοι σὲ Συμβούλια θαρροῦν πολυμαθῶν,
αὐτοὶ βεβαίως γνώριζε, καθήμενε Περεκλέτο,
πῶς οὐκ ἐλαττωνίσονται παντοῖον ἀγαθῶν.

Π. — Λημοῦ παροξυμοὶ
καὶ καταπονησιμοὶ,
συγκρούσεις καὶ ναυάγια.

Τί θὰ γενῆ, Θεὲ μου,
ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
ἂν λείψουν καὶ τὰ σφάγια.

Φ. — Σκασμός, βρῆ φαμφορόνο,
γιὰ μὴ στιγμὴ βουβάσσοι,
ποῦχεις τὸν νοῦ σου μόνον
εἰς τὴν σαποκοιλιά σου.

Μὲ τῆς τροφῆς τὸ ζήτημα μ' ἐτρούλλανες, κανάγια...
σῦρε λουτῶν ἐφοπλιστῶν νὰ τρώγῃς ἀποφάγια.

Μὴν ἔχῃς μόνον τὸ φαγὶ
γιὰ θέμα τῆς ἡμέρας,
μὴ βλῆθῃς χαμηλὰ σ' τὴ γῆ,
στρέψε καὶ στοὺς αἰθέρας.

Μὴ φαίνεσαι καθὼς πολλοὶ
τέτοιο λυσσάρικο σκυλὶ
κ' ἀχόρταγος λιμάρης.

Κι' ἂν ἡ κοιλίτσα σου πεινᾷ,
μὴ σκέπτεσαι καὶ τὰ βουνά
γιὰ τὸ φαγὶ νὰ πάρῃς.

Βεβαίως εἶναι κάλλιστον καὶ σ' ἕνα κ' ἄλλο κράτος
νᾶναι κανεῖς χορητάτος,
ἐν τούτοις ὅμως ἔρχονται καὶ κἀτὶ περιστάσεις,
ποῦ πρέπει νὰ πεινάσης.

Λησμόνει πλέον μετ' ἐμοῦ
τοὺς χρόνους τοῦτου τοῦ λιμοῦ
καὶ τὰλλα τὰ φρικώδη.

Κι' ἔλα τραγοῦδα λιγερὰ
θήκας προγόμων, ἱερά,
καὶ κάπως ἰδεώδη.

Π. — Ἀπὸ μέρους μου τραγοῦδι
μὴ ζητήσῃ ἠρωτικό,
ἀφοῦ ἔξερεις πῶς ἀρκοῦδι
δὲν χορσεύει νηστικό.

Φ. — Πάψε, βρέ, τὴν τόση γοῖνα
μέσ' στὴν κοσμοχαλασιά...

Π. — Ὅχι, μ' ἔχει φέσ' ἡ πείνα
σὲ μιὰν ἀκρ' ἀπελπισιά.

Φ. — Κι' ἂν κιντάρῃς σφαλισμένα,
Περικλῆ, τὰ χασατιά,
μὴ φωνάζῃς ὀϊμένα,
δεῖξέ κάπως ἀνθρωπιά.

Π. — Ἐλαχτάρια, κωθῶνι,
λουκομιάδες καὶ μπουγάτσα...

Φ. — Ἄχ! καὶ νάσονται καπόνι,
λαγός, διάνος καὶ μετκάτσα.

Κι' ἐγὼ βλέπεις πῶς λιμώττω,
καὶ τὴν πείνα μου τὴν κρυβῶ
κι' ἄλλου στρέφω τὸ μαλό μου.

Δὲν τὴν κάνω θέμα πρῶτο,
καὶ μὲ κεραμίδα τρῖβω
τακτικά τὸν ἀφαλό μου.

Β.

Π. — Τῶν ἀγαθῶν ἡ κρήνη
τρέχει πρῶτ' καὶ βροδόν,
συμπατριώται φίλοι μου.

Πολλοὶ ζητοῦν εἰρήνην
κι' ἐγὼ δὴδὸ στάλαις λάδι
ν' ἀνάψω τὸ καντύλι μου.

Βαρὺς πολέμου κρότος
μοῦ φέρνει ῥίγη, τρῶμους,
κι' ἀπλετοῦ βλέπω σκότος
σὲ σπήττα καὶ δὲ δρόμους.

Μ' αὐτὴ τὴν σκοτεινιά
στῆς δόξης τῆς γοιγιᾶ
δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Κι' ὁ Πάπας τώρα κάλι
προστῖν εἰρήνην κι' ἄλλη
ἀπὸ τὸ Βατικάνο.

Κι' αὐτὸς δουλεῖα δὲν ἔχει μὲ τοὺς Καρδιναλίους
κι' εἰρήνης νέους δροὺς ἀλήθινά τελείους
συχνὰ μᾶς ξεφουρνίζει,
καὶ κόσμον διαμονίζει.

Ἐστὴν τόση συφορέλια
μὲ πᾶνον κατὶ γέλοια
μ' ἐκείνον τὸν Ποντίφρα.

Κι' ἀπὸ μεθύσι τάπα
τὰ σχέδια τοῦ Πάπα
σαλιπζῶ τὰ μανίφρα.

Ἀλλοιωτικὴ παραφροσὴ τοῦ Φραστοῦλῆ τοῦ Φουκερά.

Φ. — Βλέπω πολλοὺς κηφῆνας,
πολλοὺς ἐκμανλιστάς,
βλέπω καὶ τῆς Ἀθήνας
τοὺς Μαξιμαλιστάς.

Νὰ κι' ὁ Λενὶν κι' ὁ Τρόσκυ... μὰ νὰ κι' οἱ Μπολοσεβκυ,
ποῦ μόνο νὰ τοὺς βλέπῃς σὲ πᾶνει κρῶα φρέση.
Τῆς Τράπεζαις σφραγίζουν μὲ μιὰ μασὴν βούλα,
βουτοῖνε μὲς' στῆς κάσας κι' ἀρχίζουν τὴν ρεμοῦλα.

Λογιῶν λογιῶν πολιτικῆ
μ' ἐκμανλιστάς σοκίλους...
μπάμ μπούμ... δροφύλοι κι' ἔκει
σοκίτωνουν ὀμοφύλους.

Σωτήρες καὶ στὴ Μοσκοβιά καὶ τόσο πατατόρα,
καὶ τώρα κάνουν μοναχὸν
μὲ Γερμανοὺς ἀνακοχὴ
μόνο γιὰ νάχουνε καιρὸ νὰ πᾶσουν στὴν ἀμάκα.

Νά! κι' ἔκει στὴ Μοσκοβιά
συρφετοὶ πατριωτῶν
γδέρονουν τώρα τὴν προβιά
ὀμοφύλων προδοτῶν.

Νὰ κι' ἐκεῖνοι, νὰ καὶ τοῦτοι,
κι' ἄς θανατωθοῦν φρικτά,
ποῦ δὲν κάνουν μακροβούτι
σ' ἕνα κι' ἄλλον μετρεκτά.

Νά! κι' ἔκει κοιλὰς κλανθιμῶνος
καὶ τρομάρα καὶ φοβέρα...
κάποιος φαίνεται Βαρῶνος
πῶς ἐπῆγε κι' ἔκει πέρα.

Καὶ πόσα δὲν σκαρόνει
πατριωτῶν κοιλιά...
κι' ἔκει θαρρῶ Βαρῶνοι
πῶς ἔκαναν δουλεῖα.

Καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο, ποῦ κάνεις τὸν Βαρῶνο,
σὰν δῆς τρελλῆς κεφάλι,
τότε θὰ νοιώσῃς μόνο
καὶ τῶν Λενὶν τὸ χάλι.